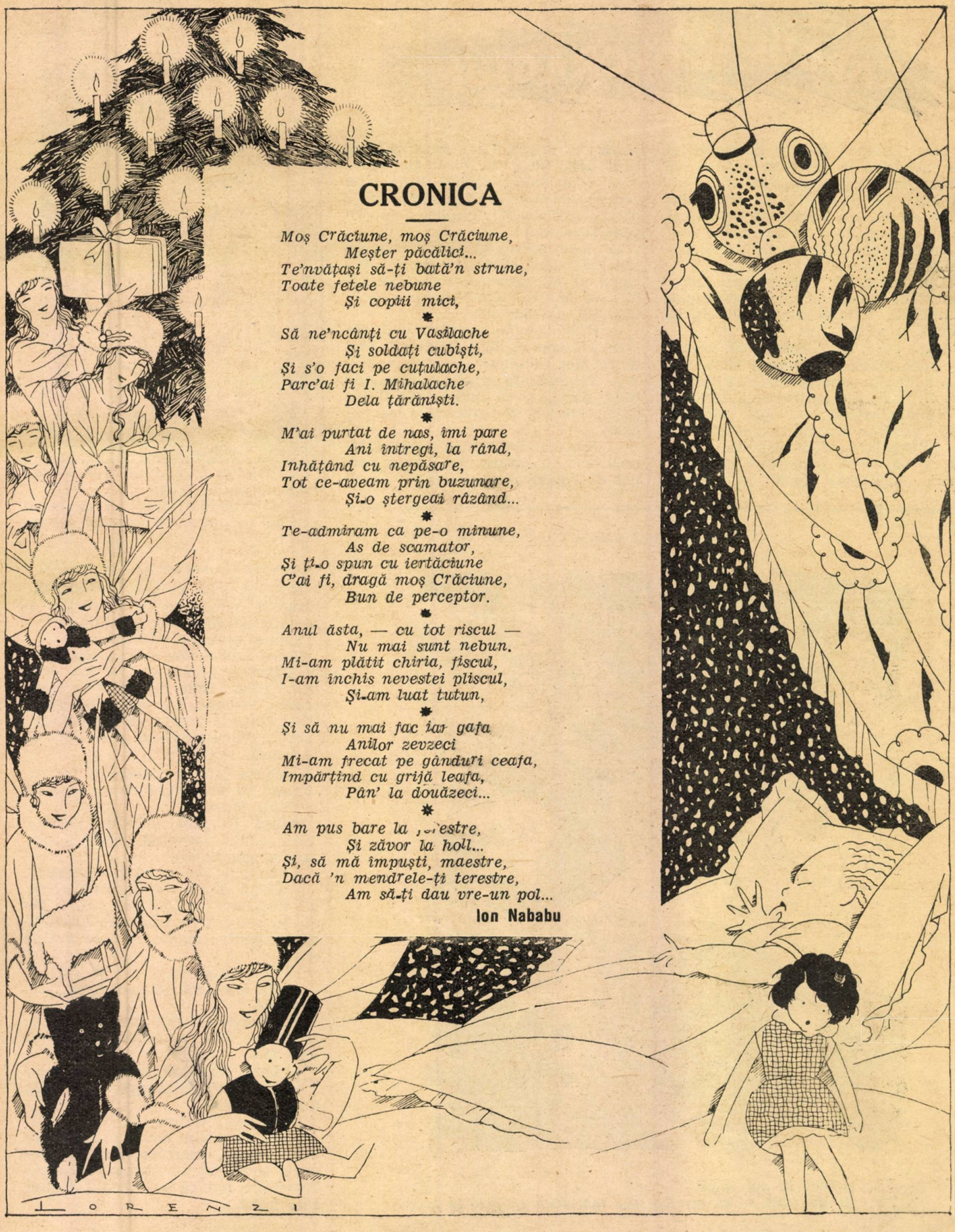

CRONICA

Moș Crăciune, moș Crăciune,
Meșter păcălici...
Te'nvățași să-ți bată'n strune,
Toate fetele nebune
Și copiii mici,

✸

Să ne'ncânți cu Vasilache
Și soldați cubiști,
Și s'o faci pe cuțulache,
Parc'ai fi I. Mihalache
Dela țărăniști.

✸

M'ai purtat de nas, îmi pare
Ani întregi, la rând,
Inhățând cu nepăsare,
Tot ce-aveam prin buzunare,
Și-o ștergeai râzând...

✸

Te-admiram ca pe-o minune,
As de scamator,
Și ți-o spun cu iertăciune
C'ai fi, dragă moș Crăciune,
Bun de perceptor.

✸

Anul ăsta, — cu tot riscul —
Nu mai sunt nebun.
Mi-am plătit chiria, fiscul,
I-am închis nevestei pliscul,
Și-am luat tutun,

✸

Și să nu mai fac iar gafa
Anilor zevzeci
Mi-am frecat pe gânduri ceafa,
Impărțind cu grijă leafa,
Pân' la douăzeci...

✸

Am pus bare la ferestre,
Și zăvor la holl...
Și, să mă împuști, maestre,
Dacă 'n mendrele-ți terestre,
Am să-ți dau vre-un pol...

Ion Nababu

CADOUL LUI MOȘ CRĂCIUN

Nicu Drumea avea o avere destul de măricică și un fizic plăcut, pe care poate îl supraprețuia. Nicu era convins că, atunci când ești băiat bine ca el, nu trebue să cheltuești bani cu femeile și că favorurile acestor fiice ale Evei trebue să fie dăruite, nu plătite.

Din nefericire pentru Nicu, acest punct de vedere nu era întotdeauna admis de femeia asupra căreia își oprea el ochii.

Nicu avea, de o bucată de vreme, o mare slăbiciune pentru Nina Luca, o stea în espectativă, care sclipea pe firmamentul teatrului „Colorado".

Tânăra artistă luă toate informațiile posibile asupra noului ei flirt.

— Nicu Drumea, îi răspunse colega ei, e un băiat încântător, bine situat, cheltuește mult, dar numai pentru el singur. Dacă speri să scoți bani dela Nicu, te înșeli amarnic...

— Vom vedea, replică Nina c'un aer conspirativ, n'a întâlnit poate până acum decât gâsculițe... dar eu sunt șmecheră !...

Și, deși prevenită, Nina lăsă pe Nicu să-i facă curte și cum el o întrebă pe la începutul lunei Decembrie cu cine va petrece noaptea Crăciunului, ea răspunse :

— Dragul meu, noaptea de Crăciun o petrec cu Moș Crăciun ! Vrei să fii Moș Crăciun ?

— Te cred, se grăbi să răspundă Nicu, dar sper că nu-i nevoe să las să-mi crească o barbă albă ca zăpada...

— Nu, n'ai nevoe nici de tradiționalul sac cu daruri... un simplu carnet de cecuri ajunge !

— *Ghici ce ți-aduc: e ceva ce dorești de multă vreme.*

— *O ! amicul meu, dar de ce ai pus un solitar într'un pachet așa de mare ?*

Nicu își opri cu greu o strâmbătură de neplăcere, apoi surâse și promise să fie exact la întâlnire.

Veni și ajunul Crăciunului.

Seara trecu cum trec toate serile de Crăciun, numai că, în loc să-și trambaleze iubita din local în local, ceeace, evident, era destul de costisitor, chiar și pentru un băiat bogat, Nicu convinse pe Nina să se ducă la ea acasă.

Artista fu cu adevărat fermecătoare în tot timpul mesei și Nicu se simți fericit.

Mare-i fu însă decepția, văzându-și iubita devenind deodată serioasă și gânditoare.

— Scumpo, ce ai ai ?... Tristă ?...

— O, nu, dar știi, fiecare are micile lui necazuri ; eu, la fel... Uite, țiu să fiu sinceră cu tine: am absolută nevoe, pentru mâine, de zece mii de lei...

— Și contezi pe...

— Pe Moș Crăciun, adică pe d-ta, prietene.

— Bine faci ! replică Nicu c'o voce puțin acră, scoțându-și gulerul dela gât.

— Deci, Moș Crăciun, un mic cec...

— Imediat ?... Așteaptă până mâine dimineață...

— Il vreau acum...

Nicu, al cărui amor propriu era pus la grea încercare, răspunse repede, subjugat de farmecele Ninei :

— Bine, uite că scriu cecul. Ajunge zece mii ?

FLAGRANT DELICT

— *O !... și încă la noi acasă !*

— *Tu ești de vină... nu-mi dai voe niciodată să plec în oraș !...*

E curios ce repede trece vremea. Când te gândești că peste două zile suntem în 25 Decembrie 1974! Am deja douăzeci și patru de ani! In fine, mă consolez gândind că unchiul meu Tase, al cărui unic moștenitor sunt, împlinește curând șaptezeci. Imi iubesc foarte mult unchiul. E un om de treabă, care a păstrat din vremea lui o distincție și o politețe puțin învechite, dar delicioase.

Drace, în 1936, viața era mult mai ușoară decât acuma. Aveai vreme să te plimbi, să te distrezi și chiar să meditezi. Eram departe de viața trepidantă pe care o ducem astăzi. Deși de altă vârstă, unchiul Tase înțelege tinerețea ori cel puțin se îorțează s'o înțeleagă. De altfel, unchiul meu are o avere care se cifrează la treizeci milioane, nu în rente de stat, nici în dolari etalon zinc, ci în lei sănătoși, solizi și respectați.

Unchiul Tase a ținut mult să petreacă noaptea de Crăciun cu mine.

Pe vremea lui, mi-a explicat unchiul, Crăciunul se petrecea în familie. Posibil. Dar astăzi un asemenea obicei, oricât de mișcător ar fi el, prezintă multe greutăți. Tatăl meu, de exemplu, conducea la Rio de Janeiro o importantă casă de croitorie. Mama mea e doctor șef la spitalul din Raykjwak (Islanda). In ce privește pe fratele meu, el este inspector al Culturilor de sfeclă din Sahara. Ne putem noi aduna de Crăciun, toți laolaltă ?

Cred că astă seară o să ne distrăm bine. Vom fi patru persoane. Pentru bătrân am invitat pe Beatrice, o fată încântătoare, dar teribil de învechită, romantică și sentimentală. Ea a rămas logodită șase luni cu același tip, citește romane și se servește încă de stilou ca să scrie. Visul ei, mi-a spus într'o zi, ar fi să viețuiască la țară și să mulgă vacile fără mașină. Curioasă fată! Pentru mine, am invitat ca tovarășă o fată frumoasă și plină de simț, pe nume Jeana. Peste opt zile ea se duce la Craiova să-și facă serviciul militar.

Imi dădusem întâlnire cu unchiul meu la „Skoda", un bar simpatic care-i locul de întâlnire al politicianilor de toate culorile.

Ce înseamnă „Skoda", nu vă pot spune.

Natural, unchiul Tase venise când mi-am făcut eu apariția în local.

El discuta cu Beatrice. Despre ce putuseră ei vorbi ?... Desigur despre vremea de altădată, de cai, biciclete și de foișorul de foc.

Ne-am așezat cu toți la o masă. Am mâncat minunat.

— O ! copiilor, ce păcat că n'ați cunoscut epoca mea ! Lumea era amuzantă, plină de viață. Ah ! dacă ați fi cunoscut-o pe coana Smara, conferențiară de forță, pe Tănase, pe Niță Pitpalac, pe Lulu Nicolau ! Ne distram mult pe vremea aceea, nu glumă !

Deodată se făcu în sală tăcere.

Pe o placă luminoasă apăru următoarele cuvinte:

Jenny Goldner, cel mai frumos schelet din lume !

— Cum, cel mai frumos schelet ? zise unchiul Tase năucit.

— Da, unchiule. Lumea s'a săturat până peste cap de nudurile dansatoarelor, asta devenind ceva banal de tot. Insă să dansezi scăldată în razele W. care au înlocuit razele X, e ceva cu adevărat magnific !

Dansatoarea apăru îmbrăcată pe scenă. Incet, foarte încet, ea își lepădă vestmintele. Deodată lumina se stinse și, brusc, din corpul dansatoarei nu se mai zărea decât un schelet.

Unchiul meu se sufoca.

— Copiilor, asta depășește orice limită. Nudul nu vă mai ajunge. Nu mai stau o clipă aci. Haideți mai bine într'un loc unde m'am distrat adesea minunat, haideți la un bar rusesc.

Nimic nu mă plictisește mai mult decât barurile ruse. Dacă ar fi să-i credem, toți sunt foști ofițeri din armata roșie.

In barul rus am golit numeroase sticle de șampanie. Așa se face că la un moment dat l'am zărit pe unchiul meu cu două dansatoare pe genunchi. In ce privește pe Jeana, sub pretextul de a se obișnui deacuma cu serviciul militar, se antrena să tragă cu ochiul la un excolonel din garda roșie și părea că abuzează de situația lui. Nu credeți că, pentru un soldat, a ședea în brațele unui superior, nu prea e o poziție militărească ?...

Deodată m'am pomenit cu Beatrice lângă mine. Brusc, lumina se stinse.

Ce s'a mai petrecut după asta, nu știu...

Veselia de Anul Nou

va fi un număr extrem de bogat atât ca materie literară veselă cât și ca desene în culori.

Cereți în ajunul Anului Nou *biletele de plăcintă* ale mucalitului nostru amic, *Niță Pitpalac*.

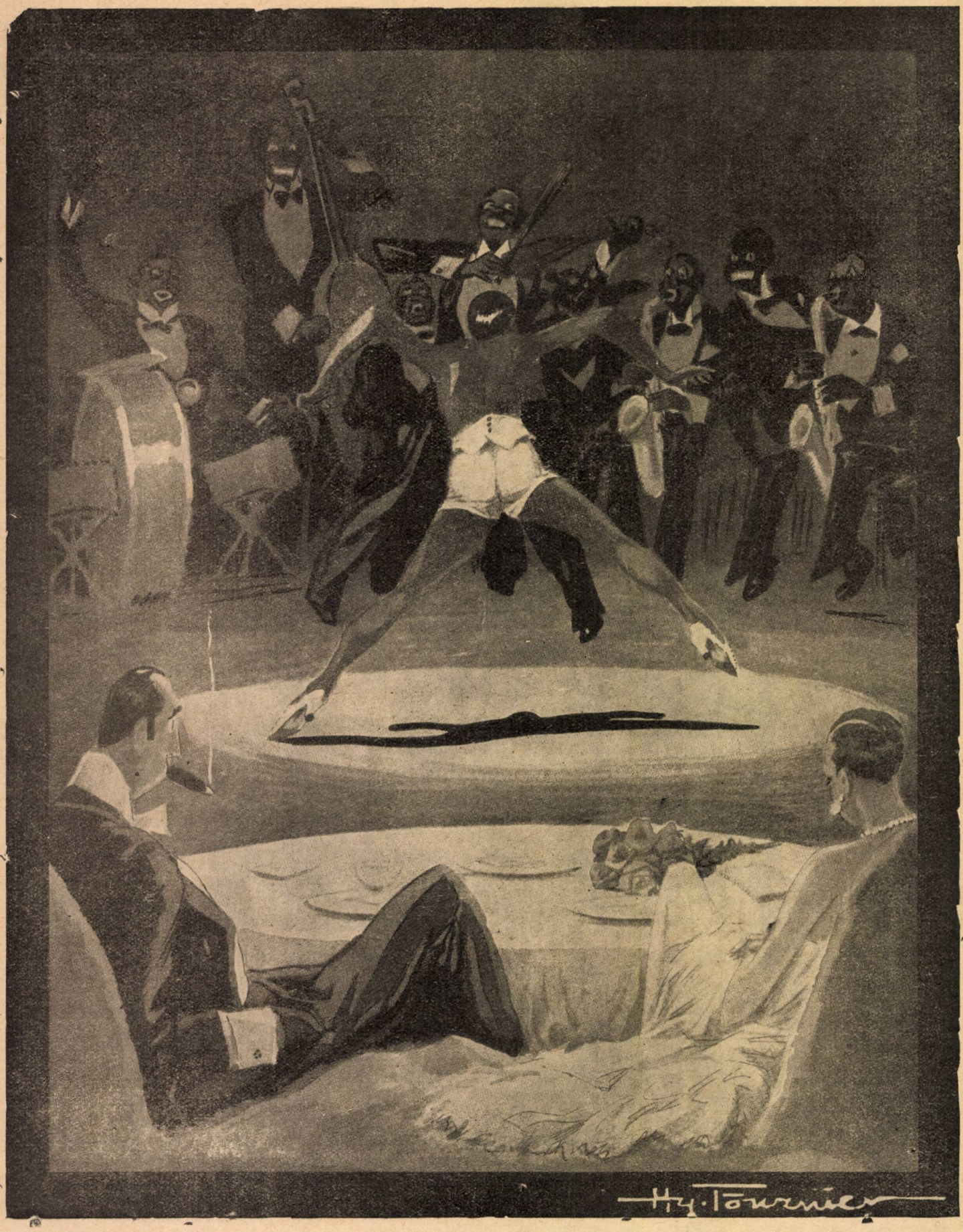

Cum e reprezentată azi tradiţionala veselie de Crăciun sau de revelion

— *O cutie de ţigări! Oh! mulţumesc, mă răsfăţaţi copiii mei.*
— *Dar nu, bunicule, nu ne mulţumi: cutia este goală!*

Moş Crăciun în conflict conjugal

N'am ştiut până acum că d. Crăciun şi cum îl mai cheamă e însurat. N'am ştiut lucrul acesta din cauză că moşul, şiret, a întors întotdeauna vorba şi cu daruri şi momeli şi-a ascuns cu grije starea civilă. Cu ce scop? Bănuesc că nu cu gânduri cinstite... Şi la urma urmei, ca să fim drepţi, cine în locul lui ar fi făcut altfel? E un om care-şi poartă dealungul secolelor o celebritate invidiată de toată suflarea oamenilor politici. Câţi din senatorii noştri de azi nu parodiază o fărâmă din universala-i popularitate pe lângă flora noastră femenină, şi care e omul acela, căruia oferindu-i-se prin candidatură postul de Moş Crăciun, să nu-şi cheltuiască 'n alegeri şi ultima leţcaie? Moş Crăciun simte ispita turnată în toate femeile pământului, femei pe cari degetele mileniilor le-a netezit ca pe un chilimbar preţios, şi pe cari le-a înarmat să lupte chiar contra lui Satan.

Simţit-a doamna Crăciun ceva din tribulaţiile anuale ale respectabilului ei soţ? Sau instinctu-i de femeie — cu toată vârsta impresionantă, soţia celebrului împărţitor de daruri s'a conservat minunat — a ghicit gândurile cari îl frământă pe casnicu-i tovarăş?

De câteva zile îl observă cu coada ochiului cum îşi face grăbit pregătirile pentru escapada terestră.

D. Crăciun e metodic şi calm. Veacurile l-au specializat în meserie şi de altfel serviciul îi e plăcut. Cam obositor pentru vârsta-i înaintată, dar tot anul nu face altceva decât să se conserve pentru aceste trei zile de festivitate. Cred chiar că e hotărât pentru o cură de întinerire. Dau ştirea însă sub toată rezerva.

S'a oprit acum în faţa oglinzii să-şi scoată cu pinseta câteva fire de păr din nări. Îl privesc anul acesta îmbrăcat şi gata de plecare. Aceiaşi botfori de lac, traşi peste nişte pantaloni mătăsoşi albaştri, o bluză rusească, roşie, închisă la gât cu borduri înflorate, şi încinsă la mijloc cu un brâu negru de mătase. Părul aranjat cu chică şi aruncat pe spate, barba şi mustaţa scurtate şi foarte

bine pieptănate. Hotărât, un moş Crăciun de sezon...

Clipa părăsirii regiunilor cereşti se apropie. Fulgueşte des şi în regiunea industrială a cerului, unde se confecţionează iluziile de daruri, jucării, pe cari degetele umane le topesc prin atingere ca pe nişte fulgi de nea, s'a lăsat noaptea. Noaptea ajunului. De-

— *Vai ce măgari! Ne-au trimis cadou vasul pe cari li l-am trimis noi acum un an.*
— *...Şi ceea ce e mai prost... cu aceleaşi bomboane!*

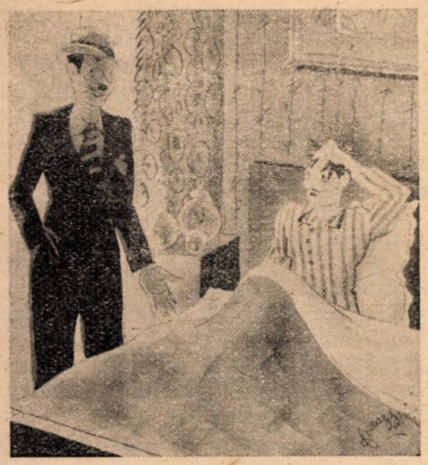

— *N'am închis ochii toată noaptea, m'am culcat cu o migrenă teribilă... abea adineauri m'a lăsat.*

— *Da, am întâlnit-o pe scară, ce corp frumos avea !...*

ce nu străbat până în pustietatea aceasta clopotele bisericilor copilăriei mele ?

Grămădite în două tolbe mari, darurile cereşti stau la taifas. Totul e comunicativ în cer. Profită şi ele de timpul până la aterizarea pe pământ când vor intra în muţenia veşnică.

Marele faeton al uzinelor Crăciun & Co. Air ltd. a tras la scară, gata să se angreneze în toboganul care face legătura cu pământul.

Stăpânul casei îşi ajustează cochet căciula din astrahan veritabil şi aruncând o ultimă ochire în oglindă, mă îndeamnă:

— „Haidem"...

— „Dragă, îi spuse în momentul eşirii, doamna Crăciun. Pentruce nu ţi-ai luat nici flanelă nici inexprimabili groşi ? Nu mai eşti tânăr acum, şi, ferească Dumnezeu, pe o vreme ca asta, mai vii acasă cu o tuse sau un junghiu. Mă întreb ce-ai îmbrăcat pe dedesubt, fiindcă toată rufăria ta de iarnă e la locul ei" ?...

Culoarea de porţelan roz a obrajilor venerabilului milenar se făcu stacojie.

— „Păi... hm !... vezi... acum, chiloţi... adică scurţi... ştii, de poplin... şi... hm !... şi flaneluţă"...

— „Doamne, maica Domnului !... Dar nu ţi-e a bine, bărbate ?... Vreme de flaneluţă şi de chiloţi e acum afară ?... Păi de n'ar fi băiatul ăsta aici ţi-aş spune eu una, să ţi se înroşiască şi urechile... Ia fă bine te rog şi treci dincolo de te schimbă. Ai să-ţi iei cei mai groşi pantaloni pe dedesubt — cei de aba — brâul lui Iov, ciorapii de lână lungi până la coapse, două flanele Iäger, cojocel, bocancii, legătura la gât, şi ce-i mai găsi că ţi-am pregătit acolo. Auzi filfizonul !... Cochetărie, hai ?... La vârsta ta !... Şi eu care credeam că ai trecut de mult de vârsta crailâcului !... Ştii că-mi placi ?... De aia îmi vii din haimanalâc întotdeauna obosit, cu pungi sub ochi, duhnind a tutun şi a parfum ?..."

— „Dar, dragă"...

— „Nici o dragă... Treci şi te schimbă şi de acum înainte schimb şi eu foaia... Adică dece să n'o schimb pe loc ?... Te satur eu îndată... Ia poftim"...

Şi cu o învârtitură de chee secfestră pe bietul don Juan, care n'avu nici măcar răgazul să-şi dea seamă ce pacoste i-a venit, aşa deodată pe cap...

— „Aşa !... Anul acesta, cucoanele tale pot să mai aştepte"...

— „Dar, doamnă, căutai eu s'o îmbunez, ce facem cu copilaşii, cari or să stea trezi toată noaptea aşteptându-l" ?...

— „Mofturi... Ce copii ? Totdeauna mi-a spus că nu poate să-i sufere, că-s lacomi, nemulţumiţi şi după ce pleacă îl înjură că nu le-a adus ce le-a dorit inima !... Avea el, ce avea cu desmăţatele... Auzi !... chiloţi de poplin, când crapă şi temelia cerului de ger"...

— „Doamnă, dar nu s'a întâmplat de când e lumea ca soţul dv. să nu se coboare în noaptea aceasta pe pământ"...

— „N'are decât ! Întâmplă-se acum ! Fiindcă s'a nemerit să fii şi d-ta pe aici, ai să le faci un serviciu ducându-le vestea asta. Găseşte ori ce motiv vrei. Bună seara"...

În mijlocul camerei, darurile cereşti îşi terminaseră de mult taifasul şi aşteptau, încremenite, urmarea duelului început.

Afară, fulgi de zăpadă ca puful dintr'o pernă ovreiască... Scântei de stele... şi iarăş fulgi... Căsuţa unchiaşului prizonier se scufundă încetişor într'un morman de vată şi doar un ochiu luminos îmi mai clipeşte prietenos din depărtare...

Am ajuns. Toboganul aşteaptă zadarnic anul acesta ca moş Crăciun, legendarul moş Crăciun, să se coboare din înălţimile cerului.

Mă întorc pe pământ singur... Cu Dumnezeu !... şi mă prăbuşesc în gol.

. . . . . .

Cinchete de clopote... Lumini... Vitrini momitoare şi-un cârd de femei !... Bucureşti !...

Mă dau pe lângă un grup:

— Ah !... dragă... ce-o să-mi aducă azi Moş Crăciun ?... Sunt aşa de curioasă !...

Eram să-i răspund : „Vax", dar m'am reţinut. La ce bun ? La urma urmei ce mă interesează ? N'are decât să se mire cei cari îl vor aştepta în zadar. Eu repet încă odată: Moş Crăciun, anul acesta e sub papuc. Probabil că vor profita imitatorii. Dacă totuşi, prin cine ştie ce întâmplare, simpaticul unchiaş ar scăpa de sub cheia nevestei, şi careva dintre d-voastră veţi fi norocoşi să-l întâlniţi, vă rog să mă anunţaţi şi pe mine.

Vasile Iad

— *Arată-ne ce ai mai eftin... Este pentru cadouri de Crăciun.*

banală şi deci nu era niciun motiv ca să provoace curiositatea unui trecător. Dar în acel moment eu nu mai eram un trecător oarecare. Devenisem un atent observator plin de bănueli. Iată pentru ce atribuii acelei fraze, în fond nevinovate, o importanţă mai mare cu mult, de cât aceia ce i-ar fi dat-o un trecător distrat. Primul meu gând a fost: „Aceşti doi indivizi, pentru motive necunoscute mie, se interesează într'un mod deosebit de lady Walton. Aceasta este foarte evident. In plus par a cunoaşte pe şoferul ladyei Walton şi par să fie mulţumiţi că acesta are un fel de delir".

La această reflexiune primă veniră

să se lege altele. Dumneavoastră ştiţi, fără îndoială, că în astfel de stări de spirit, reflexiunile şi ipotezele vin cu o uşurinţă uimitoare. In cele din urmă m'am convins că indivizii în chestie erau legaţi într'un mod oarecare cu dispariţia bijuteriilor.

Ajunsesem la acest punct al gândirei mele, când Elcome întâlni pe drum o domnişoară cunoscută lui. Prezentă fata amicului său Davis şi apoi tustrei, după ce s'au oprit puţin să vorbească pe trotuar, traversară strada şi intrară într'o cofetărie din apropiere. Ii ajunsei după câteva clipe, dar nu mă putui aşeza lângă ei, ca să aud conversaţia. Luai totuşi loc la o masă destul de apropiată, aşa ca să pot să le supraveghez orice mişcare. După ce luară ceaiul eşiră. Natural că i-am urmărit. Elcome şi Davis îşi spuseră ceva în şoapte; apoi Davis părăsi pe Elcome şi pe fată spunând prietenului său că-l va revedea la unsprezece şi jumătate într'o cafenea din Soho, a cărei adresă o şi spuse. Eu cunoşteam foarte bine acea cafenea şi într'adevăr mi-am dat socoteala că era cât se poate de potrivită pentru întâlnirea a doi complici.

Mă găseam astfel în faţa unei teribile probleme pe care dintre doi trebuia să-l urmăresc? Elcome prin faptul că era împreună cu fata, desigur că avea să vorbească pe drum. Urmărind pe Elcome în orice caz aş fi putut auzi o parte din conversaţie. Poate că aşi fi aflat astfel lucruri interesante. Dar în realitate fata părea foarte corectă şi-mi dădui socoteala că în niciun chip nu putea fi complice la furt. Aşa dar că până la urmă, mă hotărâi să mă iau după Davis.

Niciunul dintre cei doi indivizi nu nu mă observase. Puteam deci, fără niciun risc, să urmăresc provizoriu pe Davis şi să-i supraveghez mişcările, şi numai după aceia să mă duc şi eu la cafeneaua din Soho, unde cei doi amici îşi dăduseră întâlnire. După ce merse vreo patrusute de metri pe Edgware Road, Davis o luă la dreapta şi imediat după aceia intră într'o casă, deschizând uşa cu o chee mare. Acest amănunt mă făcu să bănui că acolo trebuia să fie casa lui Davis şi luai notă de adresă. Apoi mă întorsei acasă.

*

Chapmann făcu o scurtă pauză. Matthews profită ca să întrebe:

— Foarte bine... Apoi la cafenea aţi avut rezultatul pe care-l speraţi?

— Judecaţi dumneavoastră înşivă, — replică Chapmann. — M'am întors acasă, m'am schimbat din cap până'n picioare, am îmbrăcat un frac impecabil, mi-am luat din garderoba mea un cilindru, ultima modă, mi-am asvârlit pe umeri o pelerină, cum poartă milionarii care frecventează marile hoteluri şi'n buzunar am luat toţi banii care-i aveam, o port-ţigaretă plină de havane şi un revolver.

Astfel echipat mă dusei la cafeneauna indicată şi aşteptai pe cei doi. Zic: aşteptai. In realitate n'am ajuns înaintea lor de cât cu câteva minute. Când am intrat în local, toţi cei de faţă mă priviră cu uimire şi cnriositate. Mă prefăcui că nu observ, privii împrejur ca şi cum aş fi căutat pe cineva şi când patronul eşi înaintea mea, îi precizai că aşteptam un prieten care încă nu venise.

Tocmai se găseau două mese libere, una lângă alta. Luai loc la una şi cerui o cafea. După câteva minute Elcome şi Davis intrară şi ei şi pe când se îndreptau spre masa liberă vecină cu a mea, ceilalţi clienţi ai localului îi salutară prieteneşte iar câţiva le strânseră şi mâna. Mă priviră bănuitori. Apoi desigur luându-mă drept un noctambul oarecare, puţin excentric, reîncepură să vorbească de-ale lor fără să se mai preocupe de mine.

Cum cei doi prieteni vorbeau englezeşte şi destul de tare, mi-a fost posibil să aud aproape tot. Aflai astfel că Elcome se dusese la hipodrom cu fata pe care o întâlnise pe Edgwar Road, iar că Davis, din partea lui, se întâlnise cu cineva care declarase că nu plăteşte *verdele* mai mult de trei mii sterline bucata.

Aceste cuvinte mă îndemnară să iau o hotărâre. Scosei tabachera plină cu havane şi adresându-mă lui Davis, zisei:

— Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi bun să-mi daţi s'aprind.

Davis se întoarse dintr'odată spre mine, scoase bricheta, aprinse şi mi-o întinse. Prinsei din sbor prilejul de a-i întoarce politeţea.

— Sper că-mi veţi face onoarea de a primi o ţigare, — spusei eu, dându-mi aerul unui tânăr bogat care ţine să aibe maniere democratice.

Davis în acel moment nu fuma. Ii era aproape imposibil să răspundă cu un refuz. După ce primi ţigarea, spusei:

— Permiteţi-mi să vă ţin companie câteva minute. Aştept pe cineva care întârzie teribil.

Negreşit că indiscreţia mea semăna a obrăznicie, dar îmi formulasem propunerea cu atât de naturală nevinovăţie, în cât încă odată cei doi prieteni fură siliţi să primească.

In timpul scurtei conversaţiuni care urmă avui grije să insinuez că mă aflam în trecere prin Londra, pentru afacerile tatălui meu, un mare comerciant de diamante din Paris. Davis îmi povesti atunci o istorie ameţitoare cu un unchi al lui, negustor de diamante şi el. Acest unchi, cu înaintarea în vârstă, pierduse aproape cu totul simţul afacerilor, încât vindea bijuterii la un preţ absolut derizoriu.

— Vă asigur că e vorba de o ocazie cu totul unică, conchise Davis. Sunt bijuterii de o incomparabilă frumuseţe, cum nu s'a mai văzut la un preţ ca acesta. Imi pare rău că nu le am la mine să vi-le arăt. Nu cumva puteţi trece pe aici mâine?

In primul moment pretextai că eram ocupat. Apoi sfârşii prin a primi şi ne înţeleserăm să ne regăsim a doua zi, la nouă şi jumătate, în acelaşi cafenea.

Planul meu îmi reuşise complet. Atinsesem în plin rezultatul pe care mi-l propusesem.

*

— In ziua următoare, adică aseară, când sosii la cafenea, cei doi prieteni mă aşteptau pe trotuar. Mă conduseră la o altă cafenea de pe aceiaşi stradă, ceva mai departe: un local mult mai

mic şi mai puţin frecventat; ne aşezarăm la o masă într'un colţ.

Davis îmi spuse că nu-mi putea arăta de cât două bucăţi, ca probă, şi-mi întinse o tabachere, în care erau două splendide smaralde. Imi amintii că diadema ladyei Walton avea două mari smaralde. Şi îmi veni în minte că auzisem pe Davis spunând cu o zi mai înainte, că cineva refuzase să

(Urmare la pagina 29).

PENTRU FLĂCĂII NETOMNATICI

Un cadou drăguţ Crăciun

plătească mai mult de trei mii lire sterline pe bucata de „verde".

Inchisei tabachera şi o înapoiai lui Davis recunoscând că într'adevăr pietrile erau foarte frumoase, dar că-mi era imposibil să fac o ofertă înainte de a le examina la lumina zilei.

— Atunci, — propuse Elcome, — aţi putea veni mâine la amiază în colţul străzii Praede cu Edgwar Road?

— Cu plăcere, — răspunsei.

Mă sculai de dimineaţă şi mă dusei la un bijutier cunoscut mie; l'am rugat să-mi dea balanţa pentru a putea cântări smaraldele.

L'am mai şi iscodit puţin, ca să aflu câtiva termeni tehnici ai meseriei. Puteam avea nevoe în timpul conversaţiei mele cu cei doi hoţi. La amiază am fost la întâlnire; Elcome mă aştepta şi mă conduse în casa unde văzusem intrând cu o zi mai înainte pe Davis. Ne urcarăm la etajul al doilea şi intrarăm într'un salonaş, ale cărui ferestre dau spre stradă. Davis era acolo. Mai întâi schimbarăm câteva banalităţi fără importanţă, apoi zisei:

— Acum să vedem şi faimoasele smaralde...

Davis îmi întinse iar tabacherea. Mă dusei la fereastră, o desfăcui şi examinai din nou cele două pietre scumpe.

— Vă ofer trei mii sterline pentru unul şi trei mii cinci sute pentru celălalt, — spusei eu după ce mă prefăcui că calculez.

— O! — protestă Davis. — Nu sunteţi de loc generos. Dar v'aţi uitat bine la pietre? Fac mult mai mult! La preţul acesta e imposibil. Trebue să mai daţi încă cel puţin două mii de sterline în plus. la fiecare.

— După cât se pare, — zâmbii, — unchiul dumneavoastră vă dă un procent asupra vânzărei.

— Dece nu! — zâmbi şi Davis. Vă miră?

— De loc. — răspunsei. E lucrul cel mai natural cu putinţă. Uite ce este: şapte mii cinci sute sterline pentru amândouă? Vă iscălesc imediat un cek.

— A, nu! fără cek, — exclamă Davis cu teamă. Accept şapte mii cinci sute, dar cu condiţia să-mi plătiţi în aur.

Reflectai o clipă.

— Bine, ne-am înţeles. Mă întorc pe la şase, şase şi jumătate şi vă aduc banii în aur şi hârtii. Convine?

— In aur şi hârtii?

— Da, — insistai cu vocea fermă. Cred că nu aveţi pretenţia să viu cu şapte mii cinci sute de sterline aur. Doar nu sunt Eramal. Şi apoi asta ar da de bănuit bancherului meu.

— Bine, fie şi aşa, consimţi Davis.

— Ne-am înţeles, — aprobă şi Elcome. Dar acuma, pentru a vă dovedi că suntem prieteni vă invităm să luăm masa împreună.

— Cu plăcere, replicai dar cu condiţia să fiţi invitaţii mei. Da, da, ţin neapărat. După masă mergem la Coliseum. Săptămâna aceasta e un program foarte frumos. Dar vă avertizez că la trei şi jumătate vă părăsesc. Trebue să trec pe la bancher înainte de a închide.

Propunerea mea fu acceptată şi eşirăm. Coborând scara întâlnirăm un tânăr brun cu mustăcioara neagră.

— Du-te de adu un taxi, Raul, — ordonă Elcome.

— Nu e cazul, — protestă Davis. Găsim şi pe stradă. Avem destul timp.

Eşirăm din casă, o luarăm pe Edgwar Road şi găsirăm fără greutate un taxi care ne duse până la hotelul meu, unde am luat o masă excelentă. Apoi am mers la Coliseum, unde am ajuns la trei fără un sfert. După o jumătate de oră, după cum anunţasem, părăsii pe Elcome şi Davis şi luând alt taxi, mă dusei repede în casa din Praede street. Neapărat că avui grije să opresc maşina mai departe de un alt număr. Ajuns în casă găsii pe Raul şi-i spusei că-mi uitasem bastonul în salon. Urcarăm împreună sus. Profitai de prilej pentru a pune lui Raul câteva întrebări, fără să comit însă indulgenţe şi apoi mă interesai dacă pe la şase va fi acolo. Imi răspunse afirmativ.

— Foarte bine: voi avea nevoe de dumneata. Ascultă, e prin apropiere un magazin cu vinuri bune?

— Da, domnule, chiar în colţ.

— Atunci ţine sterlina aceasta. Diseară când mă voi întoarce cu stăpânii tăi, voi suna clopoţelul şi tu vei alerga să cumperi două sticle de sampanie, din cea mai bună. Dar să bagi bine de seamă. Să te duci să iei vinul numai când voi suna şi să nu sufli nici-o vorbă lui Davis sau lui Elcome. Vreau să le fac o mică surpriză. Ai înţeles?

— Puteţi fi fără grije.

— Bravo Raul, sunt mulţumit. Uite un bacşiş pentru tine.

*

— Aşadar, domnule Matthews, încheie Chapmann, am părăsit pe Raul şi am venit imediat aici.

— Cazul v'a favorizat de minune, domnule Chapmann, — zise inspectorul Matthews. Dar trebue să fim prudenţi. A propos, cât cântăreau cele două smaralde?

Chapmann scoase din buzunar balanţa despre care fusese vorba şi-o arătă lui Matthews.

— Veţi găsi greutăţile respective pe dosul platanelor. Le-am notat îndată după aceia cu creionul.

Matthews privi cifrele arătate apoi merse să consulte dosarul respectiv al furtului de bijuterii.

— Da, — aprobă el după o clipă. Este exact. Cifrele concordă perfect. Cred totuşi că ar fi foarte bine dacă ne-am duce de îndată la fata locului.

— Evident, — îşi dădu părerea Chapmann, — dar mai e ceva... Când am eşit, Davis s'a întors brusc înapoi. Mi-a spus că se duce să-şi pună la loc sigur bijuteriile. Trebue să vă avertizez că Davis e un om foarte şiret. Nu ştiu în care cameră a intrat, fiindcă natural că n'a vrut să-l urmez. In orice caz puteţi fi sigur că Davis a ascuns destul de bine pietrele şi că fără indicaţiile lui, noi nu vom reuşi a le descoperi.

— A! da!... făcu Matthews pe gânduri.

— Iată însă ce idee mi-a venit, — continuă Chapmann. Veţi merge cu mine şi cu un agent. Dacă credeţi necesar, chiar cu doi. Luaţi cele şapte mii cinci sute lire sterline, după cum am convenit în aur şi bancnote. O să

spun că fac afacerea cu d-voastră. Pe urmă sun clopoţelul ca să avertizez pe Raul să se ducă să cumpere şampania. Eşirea lui Raul va fi un bun semnal pentru agenţii postaţi în faţa casei. cum iese Raul, dău busna agenţii!

— Toate acestea sunt foarte frumoase, — întrerupse Matthews zâmbind. Dar nu cred să scoată bijuteriile în faţa mea. Am oarecare experienţă în această privinţă. Sunt prea bine cunoscut.

— Cum doriţi, — replică Chapmann, oare cum cu regret. — Atunci mă duc singur... Numai să nu pierdem vremea. Ne dăm jos din maşină în colţ unde e prăvălia cu vinuri. Spunem şoferului să aştepte. Pe urmă ocolim pe strada paralelă cu aceia pe care stă Davis şi ajungem acolo pe dincolo de casă. In acest fel veţi fi în afară de raza în care se află negusto-

IN NOAPTEA DE CRĂCIUN

Când, în noaptea de Crăciun, în vreme ce fulgi mari şi deşi cădeau alene din înaltul cerului, Nae Pingea, zis jidovul rătăcitor, pătrunsese sărind grilajul în grădina unei vile cu ferestrele întunecate din Parcul Filipescu, el n'avea intenţia decât să şterpelească vreo găină din coteţ.

Insă după ce dădu de vreo două ori ocol vilei, înconjurat de liniştea adâncă ce domnea, şi sigur că nimeni nu-i acasă, Nae nu ezită mult spre a încerca să intre înăutru.

La Nae, la fel ca la marele Napoleon, gândul se împletea cu fapta.

Fractură o persiană verde, sparse un geam, întoarse cârligul dela fereastră şi intră în casă. Cu ajutorul unei lanterne minuscule, el exploră un vestibul, o sufragerie, un salon, o cameră de dormit, şterpeli în treacăt câteva tacâmuri de argint, două statuete, cu care-şi încărcă buzunarele, scotocind apoi zadarnic după ceva bani.

Decepţionat, Nae era să se mulţumească cu modesta-i pradă şi să plece pe unde venise, când vederea unui aparat telefonic aşezat pe birou, făcu să nască în creeru-i bogat în expediente o ideie fericită.

Răsfoi cartea de telefon, căută ceva, luă receptorul şi formă un număr.

— Allo ! Magazinul de coloniale „La Curcan" ? Da, bine. Notaţi o comandă urgentă pentru vila „Anny" din str. Londra, 100, Parcul Filipescu: Şase sticle de şampanie, trei cutii de sardele, un kg. de şuncă, un pachet de biscuiţi, un kilo brânză de Dorna şi o sticlă cu rom. Şi cum tocmai i se ceruse să-şi spună numele, Nae simulând că a fost tăiată legătura, atârnă receptorul în furcă.

Când, o oră mai târziu, veni un băiat dela magazin şi sună la poarta vilei, Nae, îmbrăcat cu livreaua unui fecior, ieşi înaintea lui.

— A ! ai venit cu pachetele comandate prin telefon, conaşul a plecat adineauri în întâmpinarea unor mosafiri şi a încuiat poarta în urma lui, uitând că eu n'am cheia. Dă-mi pachetele şi nota de plată prin grilaj. Conaşul are să treacă neapărat s'o achite.

Fără să bănuiască nimic, băiatul dădu lui Nae toate bunătăţile.

In două drumuri, cără în casă tot.

După ce se bărbieri, se pudră şi îmbrăcă nişte haine curate găsite într'un garderob, Nae se simţi parcă alt om.

Puse masa în sufragerie şi începu să înfulece de zor, în vreme ce afară răsunau glasurile răguşite ale unor colindători. Imbucăturile erau stropite din belşug cu şampanie.

Curând, Nae începu să se creadă stăpânul casei şi, ducându-se în dormitor, se desbrăcă şi se vârâ în pat. Adormi repede ca un buştean.

Trecuse vreo jumătate oră, apoi Nae avu vaga impresie că-l înjură cineva.

Desfăcu cu greutate pleoapele, grele ca plumbul. Un individ, cu faţa bărboasă, era aplecat asupra patului.

— Unde-s banii ? se răsti brutal hoţul.

Incapabil să lege două vorbe, Nae rămase mut.

— Răspunde, câine păcătos, ori vrei să te gâdil cu cuţitul, ca să deschizi gura ? urlă banditul care-l credea pe Nae stăpânul casei !

Nae mormăi ceva şi adormi din nou.

Exasperat, banditul era să-l coplesească cu lovituri de cuţit spre a-i deslega limba, dar îşi dădu seama de starea de beţie în care se afla Nae.

Renunţând să-l facă să vorbească, el lăsă pe beţiv în plata Domnului şi, chemând pe un complice care pândea în grădină, puse mâna absolut pe tot ce părea de valoare.

Când Nae se deşteptă din letargia beţiei, nu mai găsi nimic cu ce să se îmbrace; hoţii îi luaseră şi hainele lui.

N'avu altceva de făcut decât să se înfăşoare într'un cearceaf şi, aşa îmbrăcat, ieşi din vilă prin zăpada care-i ajungea până la genunchi.

In acest bizar costum fu întâlnit pe stradă, în dimineaţa de Crăciun, de doi sergenţi, Nae simulă nebunia, clănţănind din dinţi, şi maimuţări, cu puţin succes, fantomele.

In momentul de faţă, bietul Nae Ipingea, zis şi jidovul rătăcitor, este încă internat la infirmeria închisoarei Văcăreşti...

— *Ciupercile cresc întotdeauna pe locurile umede...*

— *A ! poate din cauza asta seamănă ele cu umbrelele ?*

rul cu vinuri şi Raul când va eşi nu vă va putea vedea...

*

La şase şi cinci minute, Champann, inspectorul Matthews, agentul Fraser şi un alt agent se coborîră din taxi la începutul unei străzi ce dă în Praede street. Cei patru merseră pe jos până la extremitatea străzii unde se afla casa lui Davis. Inspectorul Davis înmână lui Chapmann cele şapte mii cinci sute lire sterline. Cei trei poliţişti intrară într'un gang în timp ce Chapmann mergea spre casa lui Davis şi bătea în uşe. Indată îi fu deschis şi Chapmann intră.

După douăzeci de minute uşa se deschise din nou şi Raul eşi fugind fără să mai închidă uşa şi se îndreptă spre negustorul cu vinuri.

Atunci inspectorul Matthews, după cum era înţelegerea, se îndreptă repede către casa lui Davis şi intră urmat de cei doi agenţi.

Trecură zece minute şi, Matthews şi cei doi agenţi eşiră în goană şi căutară taxicul al cărui şofer trebuia să aştepte în faţa prăvăliei cu vinuri din colţ.

Taxiul dispăruse şi Raul deasemenea; el nu era în realitate altcineva decât Alec Chapmann, abia travestit. Cu el dispăruseră şi cele şapte mii cinci sute de sterline. Cât despre bijuteriile Ladyei Walton, iacă au trecut deatunci mulţi ani şi tot nu s'au mai găsit.

ăţile de Stat: statisticele populaţiei.

LACOMIE

Odrasla unuia din colaboratorii revistei noastre are patru anișori și jumătate, și cu toată vârsta fragedă e foarte precoce și mai ales lacom din cale afară. Alaltăeri, bucătăreasa colaboratorului nostru făcuse niște prăjituri cu magiun și cum Nicușor fusese martor la prepararea lor, ceru și el o bucată.

Natural, nu fu refuzat.

Imediat ce se văzu cu prăjitura în mână, Nicușor fugi în sala de bae, se cățără pe un scaun și acolo, la înălțimea unei oglinzi cu trei fețe care servește la rasul tăticului, el începu să înfulece cu lăcomie din prăjitură.

Dând peste el cocoțat pe scaun, bucătăreasa îl întrebă puțin răstită:

— Ce faci aci ? neastâmpăratule.

Nicușor, fără să-și piardă sângele rece, răspunse lingându-și buzele mânjite cu magiun:

— Cel puțin, în felul ăsta, mănânc trei bucăți de prăjituri deodată !...

*

NU'S DE VINA !

Directorul unui teatru particular și un autor dramatic vorbesc despre „meritele" unei piese căzute săptămâna trecută pe scena primului nostru teatru de Stat (în picioare?).

Directorul, bine informat, explică:

— In piesa jucată acum câteva zile, d. N. V., autorul, ne istorisește povestea vieții sale spre a se răzbuna pe nevastă, de care e pe cale să divorțeze.

Autorul dramatic se grăbește să riposteze :

— Bine, bine, dar ce i-am făcut lui N. V... ca să se răzbune și pe noi ?...

*

SEMITA

Pe stradă, Moriț întreabă pe un trecător cât e ceasul.

— Opt și cinci, răspunde trecătorul.

După ce se gândește câteva minute. Moriț murmură:

— Ce prost, dice n'a spus la un loc treisprezece !...

Moș Crăciun și politicianii

Am sosit și anul ăsta, ostenit, căci de, eu vin
De departe și bătrân îs, iar dăsagul mi-este plin.
Deși nu's bogat ca Rotschild și am fost lovit de criză
Tot aduc la an odată, tuturor câte-o surpriză.
Și acum fiindcă-am vreme, să vă spun ce am adus
Celor ce-au avut norocul să ajungă tocmai „sus".
Lui Don Guță Tătărăscu *pentru mult frumoasa-i gură*
I-am adus un lacăt trainic, ca un foarfec de... cenzură.
Lui I. Inculeț *deasemeni, i-am adus pungă de miel,*
Căci de n'are „portofoliu", s'aibă barem... portofel.
Pentru Iamandi *adus-am nu vin „viță de șampanii",*
(Căci s'a deschis Parlamentul) ci-o pereche de... mătanii.
Și nici pe Vasile Sassu *fără dar nu pot să-l las,*
Deaceea pentru sine, am adus un... brici de ras.
Dar acum cu guvernanții șirul vorbei voi închide,
Pentru a vă vorbi de „frații" celorlalte... mari partide.
Fiindcă domnul Averescu *m'a rugat acum un an,*
I-am găsit cu multă trudă încă un nou partizan.
Iar pe profesorul Cuza, *ca să-l satisfac deplin,*
I-am adus în dar, semnată, poza... șefului rabin.
Pentru George Brătianu, *ce mereu în sec înghite,*
Am adus și de-astădată, câteva „răbdări prăjite".
De teamă că Mihalache *va umbla'n izmene până*
Va da gerul Bobotezei, i-am adus haine de lână.
Ce să-i dau măi lui Boilă, *mă gândeam eu, ca nătânga,*
Și m'a sfătuit Prea Sfântul : șapte degete la... stânga.
Iar lui Lupu, *comunistul, Dumnezeu să-i dăruiască*
Voce caldă și duioasă ca o... tuse măgărească.
Lui Potârcă, *ce de slab ce-i nu se ține 'n balamale,*
I-am adus în sacu-mi mare o ulcică cu sarmale.
V'aș mai arăta eu multe, misiunea însă-i grea,
Deaceea plec. (Și vouă vă aduc câte ceva).

Theo Brud

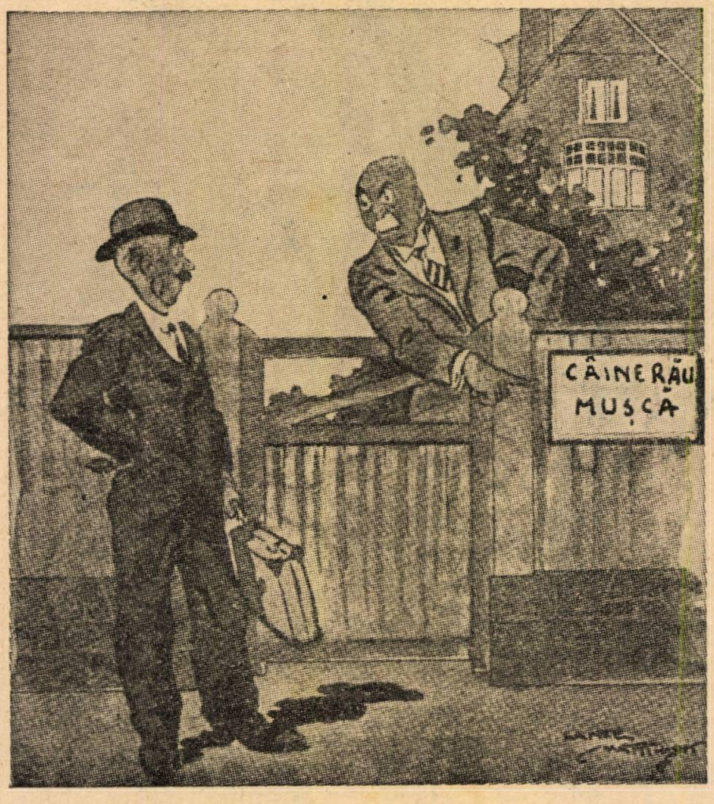

Proprietarul deranjat. — *Nu vezi ce scrie colea ?*
Comis-voiajorul. — *Da... dar eu vând botnițe.*

daruri de crăciun

S'a primit de sus o veste
Că, din regiuni celeste,
Moș Crăciun nu mai coboară
Cum făcea odinioară
Aducând la rău, la bun,
Darurile de Crăciun :
Ci, de azi, le va trimete
In colete,
Căci s'a săturat și moșul
Să poarte el singur coșul.
Insă, pe o listă mare
A 'nsemnat pe fiecare :
Iorga : Piese (numai două)
Și-un cortel cu pânză nouă.
Goga: Versuri din copilărie,
Și pe Vaida 'n efigie.
Dinu: Guță în miniatură
Guță : Dinu 'n vilegiatură.
Lui Slăvescu, un refren :
„Ăla nu mai e 'n guvern".
Lui Mihalache : Din nou
Șapte rogojini cadou
Unde să-și așeze iară
Statul-țărănesc la vară.
Lui Virgil: Ceva cu cue,
Teorii de „uite-o nu e",
Și un ac de gramofon
Pentru „Rumba în jargon".
Mareșalul Averescu :
Steluța lui... Poetescu,
Statuetă de silfidă
Și în mic o cărămidă.
Titulescu și Savel :
Recunoștință model.
Lui Trancu care-i comoară
Ii trimite doar o moară.
Lui Mățiță : Nici un spor
Căci fiind Guvernator,
De lei nu mai are zor.
Lui Toni : Un cantalup,
Lui Costică : Doar un pup...
Deputaților, însemn
Trupuri pentru cap de lemn.
Șefilor: O mână scurtă,
Celorlalți, dureri la burtă.
Gros-Cagero :
Șapte zero.
Mussolini : O romanță :
„Câinii tăi sunt răi de clanță"
Și un ceardaș futurist
De-un autor revizionist.
Hitler : Moise 'n fuga din... Berlin
Și perciunul lui Lenin.

. . . . . .

Și-astfel... lumea, aranjată
Mai dihai ca altă dată,
Va petrece cât din plin
Ori cu bere, ori cu vin.

Rerun

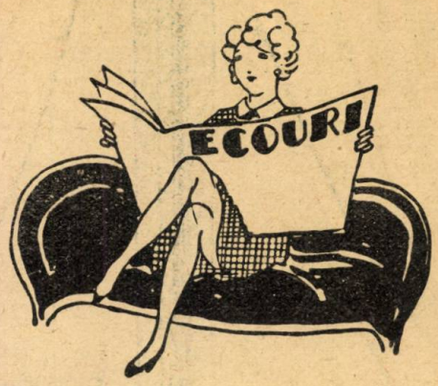

TOMATE

In culisele teatrului V..., talentatul comic V. B... se distrează narând povești hazlii camarazilor cari abea se mai țin de râs.

Cum unul dintre ei începe să se plângă de viața extrem de scumpă zicând c'ar părăsi imediat scena pentru un serviciu mai bine plătit, cunoscutul V. B... ii spune cu cel mai serios aer din lume :

— Georgică, ar trebui să te angajezi la Halele Centrale de la Obor. Știu precis că este acolo un post vacant. 200 lei pe zi, dragul meu camarad ! Numai că trebue să te scoli cu nôaptea în cap. Nu lucrezi decât din luna Iunie până în Septembrie, cel mai târziu Octombrie.

Georgică, momit de leafa destul de bunicică, fără a bănui că-i vorba despre o farsă, întreabă cu nevinovăție :

— Și ce trebue să fac ?...

Comicul V. B... cu inimitabilu-i accent moldovean, răspunde :

— Ceva ușor de tot : să citești tomatelor verzi anecdote picante pentru a le face să roșească !...

★

PROMISIUNI

O încântătoare femeiușcă blondă traversa trecerea țintuită dela Carpați îndreptându-se spre stația de tramwai. Ajunsă în stație, se rezemă stoică de stâlpul cu mențiunea : „Oprire".

Un tânăr înalt și șaten se apropie de ea. După câteva momente, picanta blondă pare că și-a perdut complet răbdarea.

Uitându-se mai atent la blondină, tânărul șaten își dă seama că talia fetei e puțin rotunjoară.

— Așteptî... aștepți un copilaș, dudue, îndrăsnește el.

— Da, domnule, aștept un copil dar și pe iubitul meu.

— Și desigur că iubitul... când te-a cunoscut erai fecioară.

— Exact...

— A abuzat deci de nevinovăția d-tale !

— Chiar așa, răspunde blonda... mi-a jurat că-i *milionar*.

DE SĂRBĂTORI

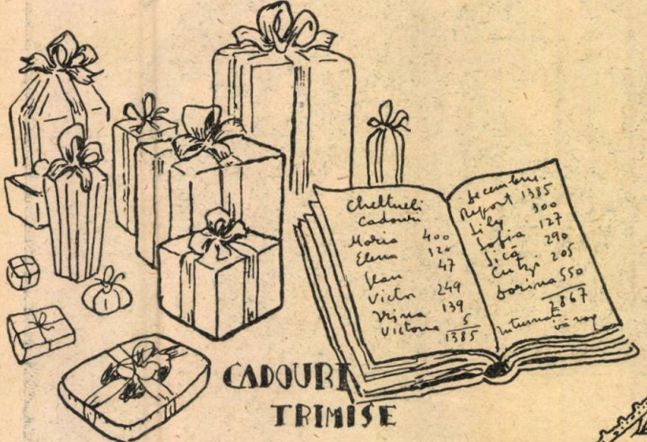

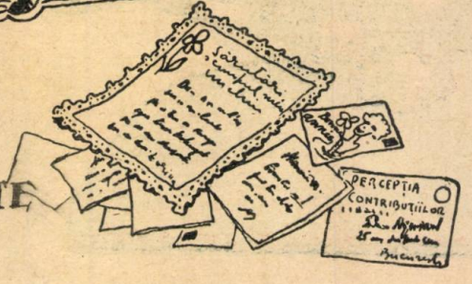

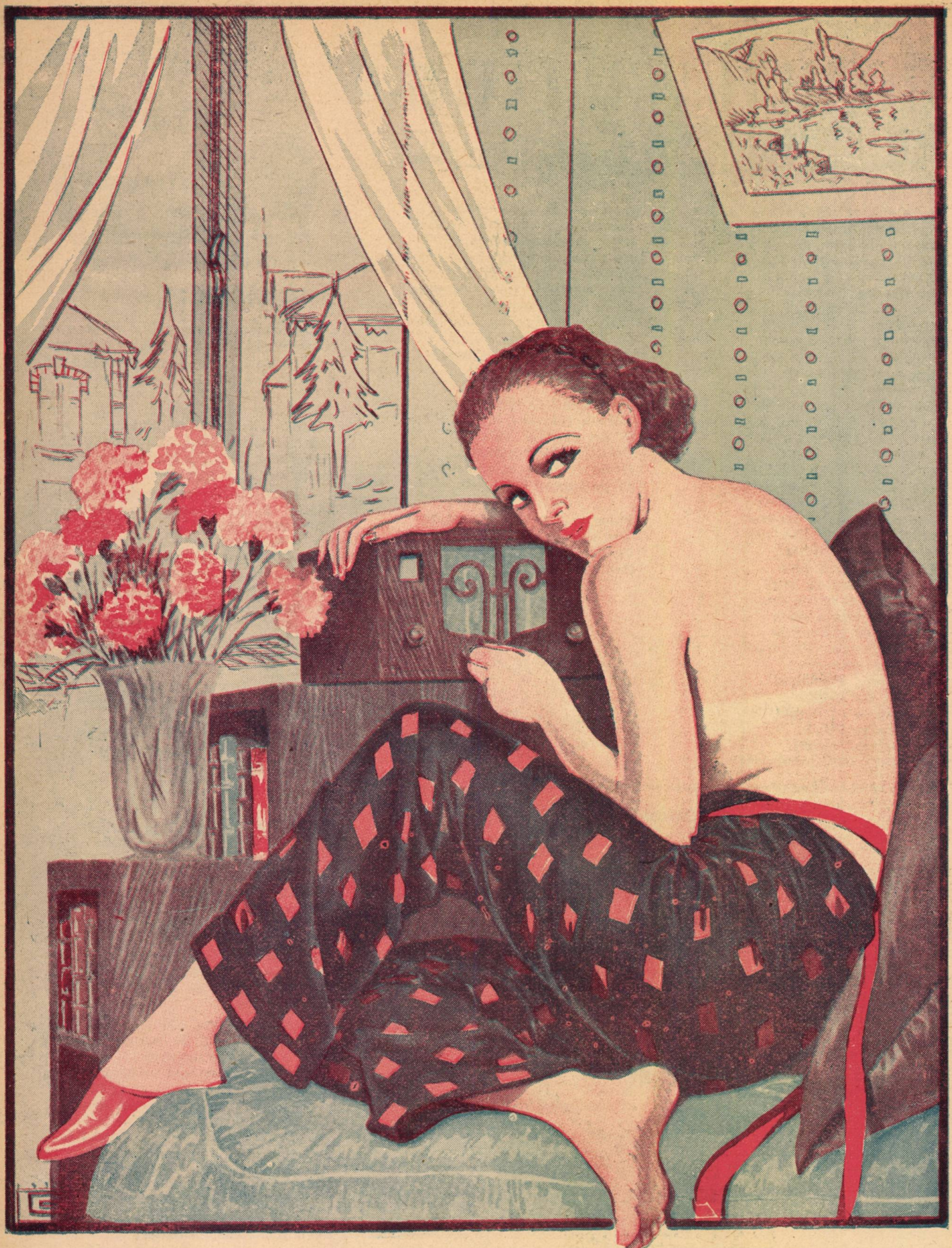

Zozo a primit cadou de Crăciun un radio.
— Vai cum regret undele... Mării Negre!

DULAPUL CU CADOURI

— Ce zici! vasul ăsta ar fi bun pentru madam Niculescu... E ce va care ştiu că i-ar place.
— Da... dar... vezi că tocmai ea ni l-a trimes acum un an, de Crăciun.

BIJUTERIILE LADYEI WALTON

Era exact patru şi jumătate. Inspectorul şef Matthews, care se pregătea să plece din biroul său din Scotland Yard, puse în ordine hârtiile şi apăsă pe butonul soneriei electrice, care se găsea sub masă. Un agent în civil, un om înalt şi blond cu faţa deschisă, se prezentă:

— M'aţi chemat domnule inspector.

— Da. Du-te de-mi caută un taxi, Fraser. Şi dacă întreabă cineva de mine spune-i că sunt la club.

— Am înţeles... Dar tocmai că aşteaptă un tânăr dincolo în anticameră. De fapt vrea să vorbească cu d-l inspector-şef Smithson, dar ştiţi că lipseşte. Tânărul spune că are de făcut o comunicare de cea mai mare importanţă în legătură cu afacerea bijuteriilor... bijuteriile ladyei Walton...

— In definitiv ce doreşte?

— Eu nu ştiu domnule inspector. N'a spus nimic.

— Si a insistat?

— Da... De altfel pare un tânăr distins.

— Introdu-l. Dar mai înainte spune-i că sunt foarte ocupat şi nu-l pot asculta decât câteva minute.

*

După două minute vizitatorul era introdus în cabinetul inspectorului-şef Matthews.

— Alec Chapman, anunţă agentul, dându-se la oparte, ca să lase să intre vizitatorul.

Alec Chapman era un tânăr de douăzeci şi trei de ani, cu părul castaniu. Ochii lui cenuşii şi pătrunzători dominau o fisionomie inteligentă şi vie.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Matthews arătându-i un scaun.

Un zâmbet abia perceptibil se desemnă pe buzele tânărului:

— Adevărul este că eu pot face ceva în folosul dumneavoastră, domnule inspector.

Tânărul luă loc. Matthews zâmbi şi întrebă din nou:

— A propos de ce lucru, domnule!

Vizitatorul după o scurtă pauză, preciză:

— Sunt în situaţia de a vă putea indica numele acelora care au furat faimoasele bijuterii ale ladyei Walton.

Vocea lui Alec Chapman avea un ton flegmatic. Erau aproape două luni de când în biroul lui Matthews se perindau neîntrerupt persoane care spuneau că ştiu cine a furat bijuteriile ladyei Walton. Inspectorul Matthews începea să fie neîncrezător şi întrebă:

— Adevărat?

— Da, — afirmă tânărul. Cunosc numele hoţilor. Ştiu unde se găsesc în acest moment. Ştiu unde vor fi în astă seară, la ora şease şi vă garantez că dacă faceţi ce vă voi spune, îi veţi prinde chiar noaptea asta.

— Foarte bine... Din moment ce sunteţi aşa de sigur, spuneţi-mi cum se numesc acei indivizi şi unde locuesc.

— Nu pot preciza nimic.

— Cum aşa? întrerupse Matthews surprins.

— Nu pot preciza nimic, până ce nu-mi veţi da oarecari garanţii, — conchise imperturbabil Chapman.

— Şi ce garanţii doriţi?

— Uite. E foarte simplu. Acum două luni s'a oferit o recompensă de cinci mii lire sterline aceluia care va da indicii precise pentru arestarea hoţilor de bijuterii. Nu-mi amintesc exact termenii anunţului, dar era vorba cam de ceace vă spusei. In prezent recompensa mai e valabilă.

— Desigur. De ce n'ar fi?

— In cazul acesta, domnule inspector, aveţi bunăvoinţa şi-mi spuneţi dacă, imediat după ce veţi fi arestat

pe cei doi hoţi, îmi va fi predată suma în întregime?

— Desigur din moment ce sunteţi singura persoană care ne dă informaţiile necesare.

— Şi sunteţi sigur, domnule Inspector, că nu voi fi silit ulterior să împart recompensa cu cinci ori şase persoane?

— Absolut sigur, domnule Chapman; de ce să fiţi obligat să împărţiţi ceeace vi se cuvine cu colaboratori cari nu există.

— De ce?... Nu ştiu... Sper în orice caz că ceeace mi-aţi spus e adevărul. Nu mă socotiţi nici ca un obraznic, nici ca un nepriceput. Sunt doar un om prudent. Dar din moment ce am asigurarea d-vs., asupra acestui punct, nici un obstacol nu se mai opune destăinuirei pe care am venit să v'o fac...

Inspectorul Matthews, deşi avea un temperament esenţial pozitiv, nu era lipsit nici de hotărâre, când împrejurările o cereau.

— Un moment, vă rog, — întrerupse Matthews, apăsând din nou pe butonul soneriei electrice.

Apoi ordonă agentului care pentru a doua oară intrase în cabinet:

— Fraser, stai şi ia în scris depoziţia domnului Chapmann. D-l Chapmann declară că cunoaşte pe hoţii care au furat bijuteriile ladyei Walton şi spune că ne poate pune imediat pe drumul cel bun.

— Prea bine, domnule Inspector — răspunse agentul Fraser, scoţând din buzunar un carnet şi luând loc la o masă alăturată.

— Şi acum, domnule Chapmann, vă ascultăm, — urmă Matthews. — Cum se numesc hoţii? Sunt doi, cred...

— Intr'adevăr doi, — răspunse Chapmann. — Primul se numeşte Zoe Elcome, iar al doilea Ellie Davis.

Inspectorul Matthews se întoarse către agent:

— Aceste două nume îmi sunt necunoscute. Dumneata îi cunoşti, Fraser?

— Nici eu nu-i cunosc... Sau, cel puţin nu-mi amintesc.

Ascultând de un gest mut al şefului său, agentul se ridică şi se duse să caute într'un dulap, un registru mare pe care-l puse pe birou.

— Descrieţi-mi pe Elcome, — ceru Matthews, luând registrul şi răsfoindu-l.

— E un ins gras, rotund, ras complet şi care poate să aibă treizeci şi cinci de ani. — răspunse Chapmann.

— Am înţeles, — întrerupse Matthews închizând brusc registrul. Fără îndoială că nu e vorba de un oarecare Joseph Elcome care figurează în registrul meu. Cât despre Ellie Davis numele lui nu-l aveam trecut. Acum, domnule Chapmann, să-mi explici puţin cum ai făcut cunoştinţă cu aceşti doi indivizi.

— Cum am făcut cunoştinţă... repetă Chapmann. Aşteptaţi puţin..... Prima oară i-am întâlnit şi am vorbit cu ei într'o cafenea din Soho. Dar cu o zi mai înainte îi văzusem, pe imperiala unui autobus. Chiar Luneа trecută a fost. Şedeau amândoi pe scaunele din faţa mea şi-mi aduc aminte că la oprirea din Praed street, un vânzător de ziare a strigat ultimile ediţii. Pe afişul unuia scria: „Lady Walton victima unui accident de automobil". Elcome îi arătă lui Davis manifestul. Cei doi complici schimbară un surâs. Apoi Davis zise tovarăşului său: — Hai să cumpărăm ziarul. Pe urmă mergem pe jos.

Cei doi prieteni coborâră. Se vedea la ei ceva nedefinit, poate că felul în care zâmbiseră sau altceva, nu ştiu Dar tocmai acest lucru nedefinit mă făcu curios. Astfel că mă hotărâi să urmăresc pe cei doi inşi. După ce cumpărară ziarul, cei doi o luară pe Edgware Road. Davis citea încet textul articolului amicului său. Articolul privitor la accidentul de automobil al ladyei Walton se termina astfel: „Şoferul a fost puternic lovit în căderе, dar din fericire n'a fost rănit". Davis conchise cu glas tare: — Cu atât mai bine... Ar fi putut fi periculos. Un om care delirează poate spune tot ce vrea. Nimeni nu crede.

In fond reflexiunea era extrem de

POVESTIRE SUMBRĂ DE CRĂCIUN

In noaptea de Moș-Ajun micul Bangala vroi și el să-și pue pantofii la gura sobii. Din nenorocire însă, el n'avea pantofi.

Căută pe-ai maică-si sau pe-ai lui tată-său, dar în zadar, căci ei nu purtaseră niciodată așa ceva și nici n'aveau sobe la „casba" lor.

La urmă, micul Papuaș își zise că Moș-Crăciun e bun la suflet și deaceea să-i compue o scrisoare frumoasă prin care să-i ceară un elefant mic din lemn de abanos.

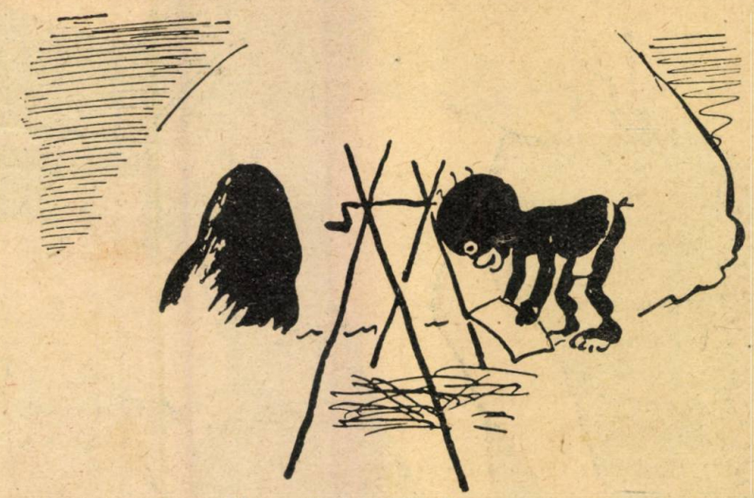

Ne având sobă el puse scrisoarea sub marea frigare în care părinții lui frig barbui întregi când au sărbătorile „nuba".

Apoi el se duse să se culce și adormi visând la lucrurile frumoase ce se vor întâmpla.

A doua zi dimineață, plin de speranțe, alergă la frigare, dar nu găsi nici-o jucărie.

...căci Moș-Crăciun nu mai vine în tribul Bangalezilor fiindcă, într'o seară, când se anunțase, bătrânii micului papuaș îl făcuseră ciorbă.

Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia
Veselia

de

CRĂCIUN

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23-25. BUCUREŞTI. (ROMÂNIA).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂŢII
-IAŞI-

Biblioteca Universităţii Iaşi